

undersøge vor Lov og see hen til nogenlunde beslægtede Tilfælde, vil man ogsaa finde, at den i sin Oprindelse har givet Anledning til den allerførteste Proces i alle tilsvarende Sager. I alle Presssager, hvor Fornærmelsen er steet paa offentligt Sted, er øieblikkelig paagreben og øieblikkelig beviist, er ogsaa Fyldestgjørelsen strax given, det ligger i Sagens Natur. Jeg er nu overbevist om, at man maa komme til at erkjende, at Pressforbrydelser mod det Offentlige maae behandles som ferst Gjerning. Vedkommende behøve ikke at frygte; der er ingen Fare tilstede, thi er der ingen Forbrydelse, saa er ogsaa Sagen let oplaret; der gjøres ingen lang Vidnesførsel fornøden; der er ingen lang Undersøgelse, det er kun selve Gjerningen, der ligger for til Bedømmelse. Saaledes forekommer det mig, at Sagen maatte have stillet sig her, og det af to Grunde: for det Første, fordi den Vedkommende ikke begjærte nogen som helst Anstand eller Udsættelse, men overlod Sagen til Thinget, for at det kunde undersøge, hvorvidt det i Thingets Interesse kunde være nødvendigt at lægge nogen Hindring i Veien, og dernæst, fordi det ligger i Sagens egen Natur, at den ligger klart for, konstateret som en fra Anklagemagten som Forbrydelse anseet Gjerning. Af disse Grunde var der ingen Anledning til at trække Sagen længere ud og undersøge den mere. Nu ligger den for, og har naaet sit Maal, og saa er det det Simpleste at slutte sig til en af de foreliggende Indstillinger; naar jeg ikke stemmer for den første, saa ligger det i den Uklarhed, der er i den Maade, hvor paa Indledningen er bunden til Beslutningen.

Formanden: Stjødnt det er ganske vist, at det vil kunne henhøre under en Forhandling af denne Sag at forhandle, hvorledes den paagældende Paragraph i sin Heelhed er at forstaae, og navnlig om det efter dens Ordlyd havde været nødvendigt for Regjeringen at begjære det forlangte Samtykke, saa skulde jeg dog henstille til ærede Medlemmer, der videre ønske at udtale sig i Sagen, om de ville

finde det rigtigt at gaae ind paa en nærmere Undersøgelse af Nødvendigheden af at fremsætte Begjæringen ifølge de Undtagelser, der gives i den nævnte Paragraph af Grundloven.

Rigsbogsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Sage: Jeg ønskede blot at gjøre opmærksom paa, at hvor stor en Masse Lovhændighed det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) end ellers er i Besiddelse af, har den dog svigtet ham Noget idag i det Foredrag, han holdt, hvilket ellers kunde være ganske lysteligt at høre paa. Naar det ærede Medlem paastaer, at man i dette Tilfælde skulde gribe ind, som om En toges paa ferst Gjerning, saa forekommer det mig, at dette snarere kunde kaldes en fræk Gjerning; at anvende Bestemmelsen derom i dette Tilfælde, maa dog ligge aldeles udenfor Lovens Mening eller Ord. Det ærede Medlem er vred paa Pressen, og det har maaskee noget foranlediget ham til at ønske, at det, han kalder Presseforseelse, skal gribes paa saa ferst Gjerning som muligt. Det ærede Medlem meente, at denne Sag forelaa paa formel Maade, hvorimod jeg mener, at den foreligger aldeles uformel, og jeg vil tilstaae, at jeg for mit Vedkommende ikke saameget, som jeg ellers kunde ønske, har kunnet beundre det ærede Udvalgs Indstilling til Beslutning i Sammenligning med dets Præmisses. Hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds hittede ved Begjærelsen af denne Sags Forhandling, forekommer mig at være aldeles rigtigt, og det staaer efter min Mening i dette Øieblik aldeles uimodsagt, thi de Par Ord, der bleve hittede af den høitærede fraværende Justitsminister, kunde ikke i fjerneste Maade svække den Anke, det nævnte Medlem fremsatte over Udtrykkene og Formen, hvori dette Andragende var kommet fra Justitsministeren. Det forekommer mig, at Udvalget har Ret i den Betragtning, at man ikke burde gaae ind paa